

Plameňák

Alexandra Bajnarová

Jedna noc,
hotelový pokoj,
tři lidské osudy...

 ROSIER

Plaměňák

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Alexandra Bajnarová

Plaměňák – e-kniha

Copyright © Rosier, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

plameňák

Plameňák

Alexandra Bajnarová

**Jedna noc,
hotelový pokoj,
tři lidské osudy...**

r ROSIER

Copyright © Alexandra Bajnarová, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-13-7

ISBN ePUB: 978-80-88467-22-9

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-23-6

ISBN PDF: 978-80-88467-24-3

**Všem, kteří prochází
mým životem...**

Život je instituce, o které nic nevíme. Žádná infolinka, kam by se člověk dovolal aspoň v pracovní den, když už ne o víkendu. Žádné webové stránky ani úřednice za přepážkou, byť s otráveným obličejem, ale informacemi, které by nás nasměrovaly tím správným směrem. Na každou křižovatku jednoduše dorazíme úplně sami.

Kapitola 1

Je červen a před desátou večer venku zbývá ještě trochu světla. Přesto musí Jakub rychle zamrkat, aby vstřebal ostře osvětlenou vstupní halu. V červených křeslech nalevo zaznamená tři muže v živém rozhovoru. U baru sedí dlouhovlasá blondýnka a právě se něčemu nahlas směje. Společnost jí dělá mladičký barman a spokojeně se usmívá. Nic nepotěší muže víc, než když dokáže ženu rozesmát.

„Dobrý večer, omlouvám se za zpoždění.“ Jakub přistoupí k recepci.

„Dobrý večer, pane Svorný. Nic se neděje. S vámi počítáme vždy.“ Usměje se. *Dneska vypadá jinak.*

„Vaše klíče. Pokoj jako vždy.“ Natáhne k němu ruku s červeně nalakovanými nehty. *Nikdy si nehty nelakuje.*

„Děkuji. Mohu si ještě objednat?“

„Ale jistě. Nevěděli jsme, jestli si budete přát večeret i takto pozdě.“ Znovu se usměje.

„Ano, dám si.“

„Samozřejmě. Hned to v kuchyni objednám.“

Podepíše ubytovací formulář, opětuje zdvořilý úsměv a zamíří do křesel před barový pult. Přítomní muži právě synchronně pozvedají skleničky a hlasitě si přiřůknou. Podle typu skla a barvy obsahu Jakub tipuje whisky. Tvrdá němčina rezonuje prostorem. Jakub němčinu nikdy neměl rád. *Jazyk bez něhy*, řekla jednou Radka a vystihla to naprosto přesně. Posadí se a v prosklené stěně zahlédne svůj obraz. Muž v nejlepších letech. Stárnoucí muž. Prošedivělé skráně a vrásky kolem očí. Prý od smíchu, ale všichni kolem vědí, že on se moc nesměje.

Vůni ucítí právě ve chvíli, kdy se mu oči začnou klížit únavou. Steak z hovězí svičkové s grilovanou zeleninou. Spolu se sklenkou červeného to pro Jakuba představuje ideální ukončení pracovního dne. Vlastně jakéhokoliv dne. Tady si dává jen dvě jídla. Steak někdy vymění za špagety carbonara – italská slanina, vaječné žloutky, parmazán.

„Dobrou chuť, pane.“ Číšník se s lehkým úsměvem ukloní a odejde, aniž by čekal na odpověď.

„Děkuji,“ odpoví Jakub co nejhlasitěji, aby to dorazilo ke všem přítomným. Pokaždé se snaží alespoň malinko narušit dojem, kterým zcela jistě působí.

Když odloží příbor, je už po jedenácté. Znaveně se opře do křesla a zavře oči. Víno mu příjemně koluje tělem a uvolňuje napětí. V myšlenkách se vrátí na odpolední jednání a snaží se vytvořit seznam dalších kroků. Po chvíli ale zjistí, že stres a neklid z nedokončené práce jsou pryč. Nechává se konejšit lhostejností, únavou a vědomím, že minimálně tento večer už nic nemusí. Nemusí nikomu volat, nikoho kontrolovat, nikoho přesvědčovat. Možná je to jídlem, vínem či teplým letním večerem. Nejspíš ale kombinací všeho.

„Mohu to odnést?“

Neslyšel číšníka přicházet a polekaně sebou trhne.

„Omlouvám se.“

„Nic se neděje. Neslyšel jsem vás.“ Jakub posledním lokem vyprázdní skleničku. Zvedne sako a přehodí si ho přes ruku, elegantní černou tašku si pověsí na rameno a vydá se k výtahům. Pohledem ještě zavadí o recepci. Za pultem nikdo není, jen zpoza výsuvné stěny, která odděluje zázemí od veřejných prostor, uvidí nohu v černých lodičkách. Pohupuje se ve vzduchu, jako by její majitelka poslouchala rytmičskou hudbu nebo usilovně přemýšlela. Cinknutí výtahu ho přinutí odvrátit se.

Hotel Bosco je šestipatrová budova, kterou rekonstrukce proměnila tak, že pražští starousedlíci jen žasnou. Popraskanou a zničenou omítku nahradila antracitová fasáda, která se pod slunečními paprsky metalicky leskne. Úzká okna dávají budově elegantní nadčasový nádech a tlumí v člověku očekávání luxusu, které si nese od momentu, kdy si prošel na internetu fotogalerii a rezervoval si v nově zrekonstruovaném hotelu pokoj. Místo vstupních dveří musí každý host projít průchodem do prostorného atria. Název hotelu je vyveden rovným stříbrným písmem na vypouklé skleněné desce, která je umístěna přímo nad vchodem. Atrium je vybaveno několika lavicemi s nadýchanými polštáři, jejichž účelem je zpříjemnit hostům čekání na check-in nebo check-out. Přestože budí dojem nechráněného prostoru, průhledná střecha poskytuje azyl před deštěm, chladem i větrem. Přímo k recepci pak vedou skleněné dveře s půlkruhovým madlem.

Výtah právě vyjel do pátého patra, kde se s decentním cinknutím zastavil. Jakub vystoupí a tiše kráčí po šedém koberci. Barvy a vůně jsou to první, co člověka upoutá. Jezdívá tady dvakrát měsíčně, přesto ho pokaždé překvapí elegantní síla, kterou vytváří barevný design. Dveře do každého pokoje jsou černé a v prostoru mezi nimi je přímo na zdi abstraktní malba v tónech šedé, červené a černé. Žádná malba není stejná. Ví to určitě, protože před pár měsíci ze zvědavosti prošel všechna patra.

Barvy zůstaly, jen vůně se změnila. Když sem přijel poprvé, cítil pečlivě udržovanou čistotu, pak už pokaždé jen skořici, dětský šampón a jahodovou šťávu.

Telefon mu zapípá ve chvíli, kdy vsune kartu do dveří s číslem pět set šest. Systém souhlasně klapne a dveře se po zatlačení otevrou. Slyšel, že v hotelu jsou tři druhy pokojů. Všechny jsou v barevné kombinaci černo-červeno-šedé s tím, že v každé třetině

pokoju převládá vždy jedna z barev. Jeho pokoj patří k těm s dominantou šedé. Šedý přehoz přes širokou manželskou postel, šedý koberec a těžké šedé závěsy, které nepropustí ani proužek světla, pokud si člověk přeje. Červené a černé polštářky, šedé ručníky.

Sako pověsí na ramínko do skříně a tašku položí na postel. Sedne si do křesla a rozklikne zprávu, která mu přišla přes WhatsApp. *Zítřka ve 12.* Jedna jediná informace. Žádný smajlík, žádná emoce. Jakub klikne na políčko vespuďu displeje a napíše odpověď. *OK.* Telefon odloží na stolek a pak to uslyší. Kroky. Dva nebo tři. Jakub se zmateně rozhlédne. Samotný pokoj nenabízí žádný skrytý prostor, jedinou možností tak zůstává koupelna.

Navzdory únavě se v něm rozproudí adrenalin, až se musí opanovat a připomenout si, že není v žádném akčním filmu, ale v pražském hotelu, kde se nejspíš někdo zapomněl v koupelně jeho pokoje. Přesto co nejtíšeji vstane a vykročí k zavřeným dveřím. Měl si všimnout hned při příchodu, že nejsou otevřené jako obvykle. V okamžiku, kdy bere za kliku, si uvědomí, že vypínač je uvnitř. Levou rukou tak otevře a pravou šmátrá po stěně, dokud prsty nenarazí na vystouplé kolečko.

V koupelně převažuje červeno-černá kombinace a dominantní barva pokoje je tak v kontrastním nepoměru. Šedá je jen dlažba a stěny s malými čtvercovými kachličkami. Jakub otevře dveře úplně nadoraz a znemožní si tak pohled na celou vanu. Ničemu to však nevádí, protože zdroj hluku uvidí sedět na bidetu ve vzdálenějším pravém rohu koupelny.

Jako první zaregistruje sako s logem hotelu. Napětí v rameňou povolí. Nezvanému návštěvníkovi může být něco mezi dvaceti a třiceti. Široká ramena, opálená tvář a vyděšené modré oči. Nad prvotním adrenalinovým opojením začne u Jakuba

převažovat rozmrzelost. Opře se o umyvadlo a mlčky se na muže dívá. Výrazem tváře dává najevo netrpělivost, ale čeká.

„Já...“ Hlas má hlubší, než očekával. „Strašně moc se omlouvám. Myslel jsem si, že tenhle pokoj bude dneska prázdný.“ Jakub tázavě zvedne obočí.

„A kdyby byl prázdný tak co?“ Muž očima těká po koupelně, jako by hledal správnou odpověď, až nakonec zabodne pohled kamsi do límečku Jakubovy košile.

„Už vás nebudu dále obtěžovat.“ Muž sklopí hlavu a rázně kolem Jakuba projde ke dveřím. Zanechá za sebou jemnou vůni vody po holení. Psychická i fyzická únava v Jakobovi prolomí hráz a vztek se pomalu, ale jistě probublává na povrch.

„Obtěžujete mě, a to velmi. Nemáte tady co dělat.“

Muž se najednou zastaví a pár sekund se nepohne.

„Zapomněl jste si něco?“ Ironie v Jakobově hlase zůstane viset ve vzduchu. K jeho překvapení se muž opravdu otočí, vrátí se do koupelny a zpoza koutku, který nebyl za vanou téměř vidět, vytáhne spacák a batoh. Jakub na něho šokovaně hledí.

„To si děláte srandu?“ Jakub vstoupí do dveří a znemožní tak muži cestu ven.

„Vy jste tady chtěl spát?“ Ve chvíli, kdy neznámý otvírá pusu k odpovědi, se ozve ostrý zvuk telefonu. Dvojitě zapípání vyšlo z kapsy nezvaného návštěvníka.

„Je mi to opravdu líto, pane. Byl to omyl. Nakonec se toho tolik nestalo... prostě teď odejdu.“

„Tak to se teda zatraceně mýlíte, mladý muži.“

Kapitola 2

Když jsem přišla poprvé na úřad práce, pohrdala jsem všemi lidmi, kteří tam tenkrát seděli se mnou. *Nedodělala jsem sice vysokou školu, ale jsem přece někde jinde než tenhle člověk s otlučeným obličejem. Nebo ta paní s příšernou trvalou. Bože, to se přece nosilo před třiceti lety. A ten chlap v montérkách? To jako vážně?* Strašně se za to stydím, ale přesně to se mi tehdy honilo hlavou. Byla jsem mladší, sebevědomější, a naprosto ztracená.

A tam, v bezbarvé neosobní kanceláři paní Vrtiškové, vznikl můj vztah k červeně nalakovaným nehtům. Nikdy jsem si nehty výrazně nelakovala. Průhledný lak bylo maximum, co jsem na rukou snesla. Ale tehdy, v době, kdy jsem byla oficiálně veřejně nezaměstnaná, jsem si před každou návštěvou pracáku nanesla na nehty karmínový lak, za který jsem zaplatila nehoráznou sumu. Demonstrovala jsem tím, že jsem na úrovni a ve skupině nezaměstnaných jsem se ocitla vlastně omylem. Že mám svou hodnotu. Jako by o ni ostatní přicházeli spolu se statutem výdělečně činného člověka.

Faktem je, že tahle psychická berlička mi zůstala. Vždy mám v záloze alespoň jeden červený lak. Včera jsem ho po dlouhé době vytáhla ze zásuvky. Otočila jsem lahvičku vzhůru nohama a hmota uvnitř se téměř nepohnula. Zoufale jsem s ním třepala a za snaživého tůkáni kuličky uvnitř jsem tekutinu rozhýbala do přijatelné konzistence. *Díky Bohu!* Lakovala jsem si pomalu nehet za nehem a spolu s barvou na sebe nanášela sebedůvěru. Přebarvila jsem se na silnou ženu, která nepodléhá emocím. Připravila jsem se na dnešní poledne, jak nejlépe jsem dovedla.

Měli jsme se sejít v baru na Rašínově nábřeží. Celé dopoledne jsem přemýšlela, co to znamená, když si s vámi dá otec sraz v baru

v pravé poledne. Po dvou letech ticha. Po dvou letech studu. Minimálně tím místem mě pobavil. Bar Wine Not. Táta byl vždycky vtípálek, ale jeho humor nebyl nikdy laciný. Umí mě rozesmát jako nikdo jiný. Nenápadně, laskavě a nevtíravě.

Seděla jsem na vysoké židličky u baru už pár minut před dvanáctou. Červenými nehty jsem ťukala do skleničky s vodou a v rudé barvě laku se mi odrážely vzpomínky. Dlouho byly tak živé, až se mi zařezávaly do morku kostí, ale teď už značně vybledly. Ztrácely na lesku a síle. Všimla jsem si, jak moc můžeme naše vzpomínky ovlivnit. Tak dlouho jsem si přidávala k té situaci před dvěma lety jeden detail, až jsem se dostala do fáze, kdy si nejsem jistá, jestli je to skutečnost nebo fikce. A pak jsem v jednu chvíli začala doufat, že se mi to prostě celé jen zdálo. Že to byl omyl. A možná by to vyšlo. Nebýt táty. Nebýt jeho tichého potvrzení viny.

Přišel v pravé poledne. Přesný jako hodinky. Otevřel dveře do potemnělého suterénu a přinesl s sebou slunce. Ostré paprsky se mu odrážely od zad a vytvářely tak zlatý prstenec, který zmizel v momentě, kdy za sebou dveře zase zavřel. Otočil se na mě a já pochopila, proč jsme v pracovní den v poledne právě v baru. Byli jsme tam sami. Táta a já. Usmál se a v tu chvíli jsem cítila, jako by mi červená barva z nehtů pomalu odkapávala. Naštěstí ale nezmezela. Dnešní den a noc jsou asi předurčeny pro rudé nehty.

Je něco před dvanáctou, když se mi za pultem rozdrnčí telefon. Na displeji bliká číslo pět set šest. Přemýšlím, co tak může Svorný asi chtít, ale nic mě nenapadá. Všechno proběhlo jako vždy. Zvednu sluchátko, a ještě než stihnu cokoliv říct, umlčí mě opakované pípání. *Položil to?* Bojuji s nutkáním se na to vykašlat a už zpátky nevolat, ale zodpovědnost vůči mé pozici recepční vítězí.

Vyfukám nulu a pak pět set šest. Dlouho to vyzvání, a nic. Nikdo nezvedá. S úlevou sluchátko pokládám. Očima přelétnu pult a potěšeně zjistím, že mám vše splněno. Check-iny hotové, krom jednoho pokoje už dorazili všichni. Papír se vzkazy od předchozí směny je odfajfkovaný. Rozkliknu v počítači soubor a po jednotlivých řádcích stránku vymažu. Nechám jen dnešní datum. Přemýšlím, jestli mám něco k předání další směně, ale na nic prozatím nepřijdu, a tak stránku schovám na lištu.

Myšlenky se mi znovu zatoulají k dnešnímu poledni. Snažím se rozluštit své pocity a zjišťuji, že převládá jen jeden. Stud. Zapomněla jsem, jaký táta je. Je to možné? Zapomenout takovou věc? Při obědě se mi všemi možnými detaily připomínal a já žasla. Jak jsem mohla zapomenout, že jeho mlčení je silnější než slova. Když poslouchá, jeho modré oči zaplaví všechno, co chce člověk říct. Ta modř obalí hrany. Veselé se stává šťastným, smutné snesitelnějším a rozhořčené úsměvným. Byl opálený jako kovboj. Blond vlasy mu slunce vyšisovalo tak, že se všechny jeho šediny ztratily. Splynuly s ostatními vlasy, stejně jako mi pomalu splývá minulost.

Cinknutí výtahu mě vrátí zpět do reality. Zvednu hlavu. Nikdo do hotelu nevešel, pokojské už taky skončily. Musí to být jediné host mířící ven. Bezděčně se narovná a připravuju si profesionální úsměv. Nechám ho tam ale déle, než je mi příjemné, protože hledám, za co ho vyměnit. Z výtahu se vyřítí rozčilený Svorný a za sebou někoho táhne. Osoba za ním se ho cupitavými krůčky snaží dohonit a klátí se ze strany na stranu. Nakloním se, abych zjistila, kdo to je.

Překvapením mírně vykulím oči a pozvednu obočí. Aleš nám vždycky říká, že výraz recepčního v našem hotelu má rozptyl

od plného smíchu po vážný a chápavý obličej. Nikam dál do negativních emocí by se člověk za pultem dostat neměl. A přes to u něho nejede vlak. Za tři roky tady jsem viděla už několik šokovaných obličejů lidí, kterým dal Aleš padáka na hodinu za to, že se hádají s hostem. Aleš nedává druhou šanci. Tvrdí, že buď má člověk povahové předpoklady pro tuhle práci, nebo ne. Pokud musí recepčnímu někdo říkat, jak se má chovat, nemá tady co dělat. A tímhle přístupem si tady vytvořil auru toho, jak to má být. Vlastně ho obdivuju. Umí každý problém vyřešit tak, že host je spokojený a hotel o nic nepřišel. Já sama jsem několik svých sporů doslova obřečela. Konkrétně to bylo třikrát.

Teď se třikrát zhluboka nadechnu. To je taky jedna z Alešových rad, které ale dává jen těm, již prošli časovou prověrkou, což znamená, že jsou tady více než dva roky. Za jeden celý rok si prý člověk okusí každé období v roce – sezónu, mimosezónu, masakr na Silvestra i o Velikonocích. Druhý rok to zažije znovu, poučí se z předchozích chyb a taky pozná, že každá sezóna může být úplně odlišná.

Pamatuju si únor před rokem. Začala má třetí mimosezóna a Aleš nás pozval na pivo. Mě, Hanku a Libora. Začali jsme tenkrát spolu a vydrželi. V hospodě U Šneka se nám dostalo pochvaly a někde u pátého piva došlo i na rady. Rada první; třikrát se zhluboka nadechnout a opakovat to během sporu vždy, když jsme v úzkých. Rada druhá; narovnat se. A to doslova fyzicky vytáhnout hlavu, vypnout hrud' a ramena tlačit dolů. Spolu se vztyčenou hlavou přichází i potřebná dvě áčka. Autorita a asertivita. Rada třetí a nejkontroverznější; pamatovat si, že nikdy není jasné, kdo má pravdu. U tohohle bodu se Libor rozčílil a posílněn předchozí pochvalou a alkoholem v krvi se s Alešem pustil do divoké diskuze.

„Chceš mi říct, že chlápek, co nám pozvracel celý pokoj a tvrdil, že to neudělal, byl v právu? Přestože ho několik lidí na vlastní oči vidělo, jak si úplně namol otevírá pokoj a vstupuje dovnitř? Navíc páchnul zvratky ještě ráno při check-outu.“ Libor se postavil, naklonil se přes dřevěný stůl a vyzývavě na Aleše hleděl. V jednu chvíli i mírně zavrával. Aleš se pousmál.

„A jak to tenkrát dopadlo, Libore?“ Spolu s Liborem jsem chvátně vzpomínala, jak to bylo. Pamatuju si, že host odjížděl spokojený, a dokonce si udělal další rezervaci.

„No, jak by to dopadlo?“ Libor rozčíleně těkal očima. „Udělali jsme ze sebe blbečky, všechny ty sračky jsme po něm bez protestu uklidili a on odjel jako king.“ Aleš se opět pousmál.

„Vidíš, a já si pamatuju, že jsme z toho vyšli jako gentlemani, pokud se to dá říct o hotelu, uklidili jsme důkazy jeho ostudy a on odjel s oddaností, důvěrou a další rezervací.“ Libor polkl, až mu ohryzek viditelně poskočil.

„A proč tvrdil, že mu to pravděpodobně pozvraceli studentíci odvedle?“

„Aby nám poskytl možné vysvětlení a my po tom dále nepátrali.“

„Mohli jsme obvinít ty chudáky kluky.“

„Ale neudělali jsme to, protože jsme věděli své. Ale už ta možnost, že není úplně jisté, kdo to udělal a kdo má pravdu, ubere na aroganci obou stran.“ Aleš se posadil a na jeden zátah dopil téměř plný půllitr. „Podívej se, pokojské už uklízely horší věci a hotel nepřišel o klienta. Bodka. Koniec.“

To je Aleš a jeho logika. Často se stává, že pro zdůraznění myšlenky přechází do slovenštiny, a to mě vždycky pobaví. Jeho žena pochází ze Slovenska, a přestože jsem ji slyšela mluvit pokaždé jen česky, podezřívám Aleše, že pro důležité infor-

mace doma užívá manželčin rodný jazyk. Jednoduše proto, aby bylo jasno.

Ze strnulého úsměvu už mě trochu bolí čelist, a tak povolím a nasadím vážný, soustředěný výraz. Svorný jezdí do hotelu více než dva roky a takhle rozčileného jsem ho nikdy neviděla. Narovná se a snažím se zhluboka nadechnout. Dělán to současně, protože k tomu, než oba pánové dorazí k pultu, zbývá jen okamžik. Nemůžu si pomoci a v jednu chvíli na pár vteřin otočím hlavu k okénku portýra, abych se ujistila, že tam nikdo není. Jako v pohádkách, když se chce někdo ujistit, zda ho nešálí zrak a to, co vidí, je opravdu tam, kde to vidí.

Svorný rázně přistoupí k pultu a demonstrativně přede mě položí batoh a spacák. Nejsem moc vysoká, takže musím mírně poodstoupit stranou, abych na oba muže viděla. V jiné situaci by mi to asi přišlo zábavné. Mimoděk mi projede hlavou, jak by se táta smál, kdybych mu to vyprávěla. Svornému z očí srší blesky a pravděpodobně nám oběma běží hlavou stejná myšlenka. *Co to má sakra znamenat?*

Kapitola 3

Do kalendářního začátku léta zbývá ještě pár dní, ale slunce už je po ránu vysoko. Jonáš se otočí a rukou si zacloní oči. Střecha domu má výrazně červenou barvu a měkké sluneční paprsky to ještě umocňují. Sklouzne pohledem ke spodním oknům. Obě dvě, vedoucí na ulici, jsou otevřená. Z obou visí peřiny. Modrobílé povlečení hlásí všem kolemjdoucím, že obyvatelé přízemí už vstali. Nesnáší to. Nikdy nepochopil, proč máma trvá na tom, aby se každé ráno peřiny větraly v oknech. Kolikrát už je poslal pták? Kolikrát jim zmokly? Jonáš ale nic neříká. Teď už se s mámou nehádá. Už ne. Předtím byl drzý a urputný. *Snad je Květa nezapomene schovat.*

Upraví si batoh na zádech a pomalu vyrazí z kopce. Jakmile po ránu zabouchne dveře a vyjde na zahradu, má pocit, jako když si člověk sundá přezkáče. Po celém dni lyžování. Musí je mít, aby zvládl sjet kopec, ale nohy jsou v obrovském nepohodlí. Ta úleva, když je může vyzout. Ta svoboda, když k běhu stačí jen lehce zvedat nohy. Někdy se cítí špatně kvůli mámě. Stydí se, že je mu lépe venku než doma.

Kráčí po chodníku a je mu chvíli dobře. Slunce a radostné očekávání rozmetá chmury. Dojde pomalu až na zastávku. Ranní provoz zaplnil ulice a fronta u semaforu značí, že pracovní den už začal. Na tramvajovém ostrůvku poznává známé tváře. Když mu bylo nejhůř a nevěděl, co vyprávět slepé ženě na vozíku, mluvil o všech těch lidech, které pravidelně potkává cestou do práce. Popisoval, co měli na sobě, jak se zrovna ten den tvářili, a vytvářel teorie, kam asi jedou. Jestli se převléknou do pracovního, nebo jen zasednou v kanceláři za stůl.

Ve čtyřiaadvaceti člověk spoustu věcí nedokáže pojmenovat, ale to neznamená, že je necítí. To, co Jonáš zná ze všeho nejlépe, je smutek. Táhlý, dlouhý, pětiletý smutek. Pravda je, že poslední dva roky není tak bolavý. Ale je stále všudypřítomný. Občas se mu jako ostrá jehla zapíchne do srdce i vztek. Stále častěji. Stále urputněji.

Má ještě spoustu času, ale vyrazil brzo schválně. Mámě řekl, že bere dneska ranní službu navíc za kolegu. Řekl jí, že bude mít dvě služby za sebou. Nastoupí do sedmnáctky. Vůz je poloprázdný jako vždy. Cestující začínají přibývat až postupně během cesty do centra. Jonáš se dívá z okna a v ruce žmoulá telefon. Četl si jejich konverzaci snad stokrát. Pořád dokola hledá nuance, které třeba předtím přehlédl, ale pokaždé došel k závěru, že je to na dobré cestě. Každý smajlík, slovo a interpunkce mu vyznívaly pozitivně, dokonce až něžně. *Dřív než na dvanáct to nestihnu.* A zklamaný obličej k tomu. *Ve škole toho mám strašně moc, ale nemám na učení vůbec pomýšlení.* A smajlík s mrknutím. *Dobrou, a uvidíme se zítra.* Smajlík, který posílá pusinku. Jonáš se přistihl, že větší význam přikládá těm malinkým žlutým obličejům a všemu tomu, co představují, než slovům, která jim předcházejí.

Slunce nabývá na síle a spolucestující si začínají sundávat svršky. Léto se hlásí o slovo s takovou silou, že se tomu lidem nechce věřit. Většina z nich stále nosí přes ruku nebo v tašce svetřík, džínovou bundu nebo sako pro případ, že se ochladí. Ale nic z toho nepoužijí. Přinesou to večer domů, aby si další ráno zase, po krátkém zvažování, nechali vše v tašce. Jen pro případ.

Jonáš se rozhlédne a hledá volné místo ve stínu. Na jeho sedadlo už dopadají ostré paprsky a není to k vydržení. Úplně vzadu, na druhé straně, je několik sedadel, kam slunce ještě nedosáhlo. Jonáš se zvedne a pomalu kráčí tramvají dozadu. Cestou uvidí svůj obraz v okně. Dneska si dal na oblečení záležet. Vsadil na klasiku,

jak mu jednou řekla máma. Džínové kraťasy a bílé tričko. Tak akorát volné, aby se necítil jako sebestředný metrosexuál, ale naopak přiměřeně na tělo, aby nešly přehlédnout svaly, které se mu za poslední roky vyrýsovaly. Jediný bonus. Zvedat denně sedmdesát kilo, to se musí někde projevit.

Černé vlasy mu od posledního stříhání dost porostly, ale pořád drží tvar. Máma se mu na ně chce někdy podívat, jak se smíchem říká. V jejím podání to znamená, že si Jonáš sedne na židli naproti ní a položí její ruce na své tváře. Máma pak vždycky zvedne oba palce a přeje jim po obočí, sklouzne ke spánkům, pohladí ušní boltce a prsty sjede až do týlu. Tak chvíli setrvá. Vždycky. Jako by si jeho hlavu těžkala. Levou ruku pak nechá na místě a pravou Jonášovi prohrábne ofinu a celou hlavu. Máma se u toho vždycky usmívá a Jonáš s ní. Květa říká, že máma je šťastná povaha, a proto to mají o moc jednodušší. Pravdou je, že Jonáš viděl mámu po té nehodě plakat jen třikrát. A to není mnoho.

Tramvaj sebou cukne, Jonáš setrvačností popoběhne a dosedne na volné sedadlo. Z černé tašky, kterou nosí přes rameno, vytáhne sluneční brýle. Má průzračně modré oči a v kombinaci s černými vlasy se řadí mezi lamače dívčích srdcí. Na vlastní kůži toho ještě moc neokusil, ale nemůže si nevšimnout pozornosti žen. Vždycky žil tak trochu ve svém světě. Poslední roky byl ale mimo úplně a měl starosti, pro které neexistuje vhodný věk, období ani situace. Musel dospět příliš rychle. Z teenagera mužem. Živitelem rodiny. Ochránce. Chlapskou silou. Ujal se toho se vši zodpovědností, jíž je devatenáctiletý kluk schopen. Držel se role, která mu byla přidělena, až do chvíle, kdy poznal Sáru. Spadla mu do klína. Doslova.

„Bože, nezranila jsem tě?“ Hnědé, široko posazené oči. Několikrát rychle zamrkala, až dlouhé řasy rozkmitaly blondátou ofinu. Jonášovi právě skončila směna a šel se do šatny převléknout. Seděl na lavici a na-